

De **actie Kerkbalans** wordt jaarlijks in de maand januari gelanceerd. Een bijzonder moment: we sluiten het oude jaar af en kijken vooruit naar het nieuwe jaar dat we inmiddels begonnen zijn. Enerzijds **staat de tijd even stil** – we kijken terug, met weemoed, spijt, dank, met een lach en een traan, met alles wat er gebeurd is, voorgevallen en wat we gemist hebben of graag anders hadden gezien, met wat we niet hadden willen missen, met veel vreugde of juist met verdriet, en anderzijds weten we en ervaren we dat **de tijd ook meteen weer onverbiddeijk verder gaat** en wij met de nieuwe tijd mee moeten of misschien beter gezegd mee mogen...

De **tijd**. Ons **gegeven**. Hij brengt raad en heelt wonden. Dankzij hem zijn tempels, gebouwen, monumenten opgetrokken en misschien tergend langzaam ook weer weggesleten, of anders bezig te vergaan. De tijd is de ultieme **maat** van opbouw en afbraak. Het is de tijd waarin we zijn **geboren**, waarin we **leven** en waarin we ook een keer **sterven**. De tijd als zodanig is een concept dat ons ontglipt, de tijd is vluchtig: we kunnen hem niet versnellen, noch vertragen, niet naar onze hand zetten, maar hem louter ondergaan, of beter gezegd met hem **meegaan**.

Voor christenen bestaat die tijd niet op zich. Jawel, de tijd overspant ons leven en beheerst het, maar wij geloven als christenen in een Heer en **God die boven de tijd staat**. Sterker nog, die de tijd in het leven geroepen heeft, ons gegeven heeft, om ons te helpen het leven te **beheersen**. Maar altijd **gedragen** door Hem die het zo heeft beschikt. Hij **overspant** tijd en eeuwigheid. En tegelijkertijd treedt Hij als God ook onze tijd binnen – daartoe is **Jezus** gekomen en zijn werk zet de **kerk** voort! – om ons in die tijd bij de hand te nemen en ons te voeren **doorheen de tijd naar de eeuwigheid**... Uiteindelijk zijn we bedoeld om **tijdloos** voor eeuwig te bestaan, maar in gelovig vertrouwen aanvaarden we **de tijd als weg naar de eeuwigheid**, als Gods weg.

Dat we zo onze tijd willen verstaan, drukken we ook uit door de tijd te **vieren in de kerk**, in het huis van God, en wel op de hoge **feestdagen**, bij **bijzondere gelegenheden** en (ook gewoon) op het wekelijks ritme van de **zondag**. God heeft onze tijd geheiligd door zelf die tijd, onze tijd, de tijd ons gegeven, met ons binnen te gaan en ons er door heen te leiden, met Hem, op weg naar Gods eeuwigheid. En dat besef **troost** ons in onze droefheid, onderstreept en **vermeedert onze vreugde**, **koestert onze hoop**, **sterkt onze verwachtingen** en doet een indringend **appel** op ons om zoals Jezus die tijd ons gegeven waar we maar kunnen te heiligen, naar God toe en voor elkaar, verzoening, liefde en vrede brengend **in Gods Naam**.

Dat is wat we in onze kerken **vieren** en wat we als parochies in brede zin willen **uitdragen**. Daarom verzorgen we onze **kerkgebouwen** - monumenten in de tijd geplaatst en ons aangereikt door onze voorouders om door te geven naar de volgende generatie(s). Daarom **vieren we in die kerken** met grote zorg de eredienst. Daarom verzorgen we **catechese** op alle scholen in Ubach over Worms en koesteren we inzetten op **diaconaal** vlak. Daarom bezorgen we maandelijks een **Kirkebledje** waardoor we in elk huis van het goede nieuws van Gods aanwezigheid en Gods zorg voor mensen **getuigen**. En daarom proberen we **als kerk present te zijn waar we maar kunnen**.

Uw financiële bijdrage is broodnodig om dit goede werk 'in Gods Naam' te kunnen voortzetten!

Dank voor uw bijdrage!

Pastoor E. Smeets

